

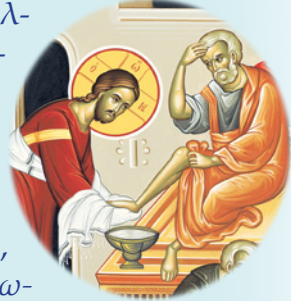

Τὸ Μεγαλεῖο τῆς Διακονίας

«Οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι»

Στὸν κόσμον, ἡ διακονία τῶν ἄλλων, δηλαδή τὸ νὰ (ἐξ)ὑπηρετῆς τοὺς ἄλλους μὲ θυσιαστικὴ διάθεση, θεωρεῖται ὑποτιμητικὴ ἀπασχόλησις.

Ἐκείνο, τὸ ὁποῖο ἐπιδιώκουμε συνήθως εἶναι νὰ μᾶς διακονοῦν οἱ ἄλλοι· νὰ εἴμεθα δηλαδή ἐμεῖς τὰ ἀφεντικά καὶ οἱ ἄλλοι δοῦλοι μας, ὑπηρετές μας, χωρὶς μάλιστα δικαίωμα στὴν **Εὐγνωμοσύνη**.

Ὁ Χριστὸς μας ἀνέτρεψε τὴν κοσμικὴ αὐτὴν νοοτροπία, τόσο μὲ τὴν θεϊκὴ Του **Διδασκαλία**, ὅσο καὶ μὲ τὸ προσωπικὸ Του **Παράδειγμα**.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινε καὶ Ἄνθρωπος, ὥστε ὡς **Μέγας Ἀρχιερεὺς**, νὰ λειτουργήσῃ, διὰ μέσου τῆς **Διακονίας**, τῆς **Πτωχείας** καὶ τῆς **Θυσίας**, τὴν σωτηρία μας.

Μέγας, ἀλλὰ **Ταπεινός**... **Δεσπότης**, ἀλλὰ **Διάκονος**... **Ἀρχων**, ἀλλὰ **Ὑπηρετής**... **Πρῶτος**, ἀλλὰ **Ἐσχατος**... **Ἀρχιερεὺς**, ἀλλὰ θυσιάζων τὸν ἑαυτὸν Του γιὰ τὸ δημιουργημά Του... **Πλούσιος**, ἀλλὰ **Πτωχός**... **Ἐνδοξος**, ἀλλὰ **Ταπεινός**, νίπτων τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν Του...

* * *

Συνήθως, ἀγνοοῦμε τὸ **Μεγαλεῖο** τῆς **Διακονίας**, τὸ ὅλως ἄλλο αὐτὸ **ἦθος** τοῦ **Εὐαγγελίου**, τὸ ὁποῖο ὀφείλουμε νὰ υἱοθετήσουμε, ὥστε νὰ διαποτίζη τὴν ὑπαρξίμας καὶ νὰ μᾶς ὀδηγή στὴν βαθεῖα καὶ οὐσιαστικὴ **Μίμησι** τοῦ **Χριστοῦ** μας.

Πάντοτε ἐνώπιόν μας τὸ θεανθρώπινο τρίπτυχον:

- **Διακονία**
- **Πτωχεία**
- **Θυσία**.

15/28.7.2016 † ὁ Ὡ. κ' Φ. Κ.

Ἱερό Προσκύνημα

α. Στὸ Κατάστημα Κράτησης Ἀμφισας (η').

β. Στὴν Μονὴ τοῦ Ὁσίου Λουκά

Σύλλογος Ὁρθοδόξων Γυναικῶν
«Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων»

7.8/20.8.2016

† Α' Σάββατον Νηστείας τοῦ Δεκαπενταυγούστου

«Καθημερινὰ γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη μᾶς μιλάς...»

Ἱερός Χρυσόστομος

(PG τ. 58, στλ. 778-780. ΕΠΕ τ. 12, σελ. 354-360)

Ἴσως, ὅμως, πῆ κάποιος: «Καθημερινὰ γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη μᾶς μιλάς καὶ γιὰ τὴν φιλανθρωπία».

Οὔτε θὰ σταματήσω νὰ μιλῶ γιὰ τὸ θέμα αὐτό...

Διότι, ὅταν μὲ κατηγορῆς, κάνεις τὸ ἴδιο πὺν κάνει τὸ παιδί, πὺν ἐνῶ ἀκούει συνέχεια τὸ γράμμα ἄλφα καὶ δὲν τὸ μαθαίνει, κατηγορεῖ τὸν δάσκαλο, πὺν συνέχεια καὶ κατ' ἐπανάληψιν τοῦ ὑπενθυμίζει τὸ ἴδιο γράμμα...

Πῶς, λοιπόν, δὲν θὰ ἦταν παράξενο, ἐνῶ ἐσεῖς δὲν μαθαίνετε, νὰ μᾶς διατάζετε νὰ σταματᾶμε νὰ διδάσκουμε;

Τὸ ἀντίθετο μάλιστα ἔπρεπε νὰ κάνετε:

Ἐὰν ἐμεῖς θέλαμε νὰ σταματήσουμε, ἐσεῖς νὰ μᾶς συγκρατήσετε καὶ νὰ μᾶς πῆτε: «Δὲν τὰ μάθαμε ἀκόμη.

Γιατί σταματήσατε νὰ μᾶς τὰ ὑπενθυμίζετε;...».